

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-198/16-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr.sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ž. V., N. G., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Jurišićeva 19, Zagreb, radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 11. siječnja 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/16-01/584, urbroj: 401-01/06-16-01 od 21. studenoga 2016.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem Povjerenika za informiranje odbačena je žalba tužitelja od 10. lipnja 2016. godine, kao nedopuštena.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je od javnopravnog tijela tražio da mu se dade informacija tj. naziv posebnog zakona (propise smatra dokumentom), a nije tražio, a dobio je, mišljenje v.d. pročelnice, dakle upravo suprotno od onoga kako to navodi tuženik u pobijanom rješenju, pa je očito da se radi o zamjeni teza. Smatra da ono što je tražio nije traženje očitovanja odnosno izrada nove informacije kako se to navodi u pobijanom rješenju tuženika nego, upravo suprotno, traženje informacije od javnopravnog tijela. Dakle, zatražena je informacija, a ne mišljenje, i to u postupku prije nego što se kao građanin upustio u upravni ili neki drugi službeni postupak kod javnopravnog tijela. Tužitelj predlaže ovome Sudu da donese presudu kojom će usvojiti tužbu i poništiti pobijano rješenje tuženika, te sam riješiti stvar na način da mu da odgovor na traženu informaciju.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju svog rješenja, te ističe da je uvidom u dokumentaciju spisa predmeta utvrđeno da se u predmetnom slučaju ne radi o zahtjevu za pristup informacijama, da se nije tražila informacija u zakonskom smislu te da je tužitelju traženi odgovor dostupan temeljem posebnog propisa. Posebno navodi da je tužitelj podnio predmetni zahtjev u obliku upita za Upravni odjel za graditeljstvo i prostorno uređenje B.-p. županije, a iz sadržaja istog je razvidno da se isti odnosi na mogućnost postavljanja kamp-kućice na određenoj katastarskoj čestici koja je u njegovom vlasništvu te pitanje obveznosti ishoda lokacijske dozvole, pa je u istom postupku zaključeno kako se, bez obzira na

to što je podnesak tuženika nazvan zahtjevom za pristup informacijama odnosno što je isti podnesen na obrascu zahtjeva za pristup informacijama, ne radi o takvom zahtjevu, nego se u predmetnom slučaju trebalo postupiti sukladno odredbama Zakona o sustavu državne uprave, a kako je to i navedeno u rješenju tuženika. Tuženik navodi da ostaje kod svog rješenja od 21. studenoga 2016. godine iz razloga navedenih u obrazloženju samog rješenja i iz razloga navedenih u odgovoru na tužbu, te predlaže da Sud odbije tužbu i potvrdi pobijano rješenje.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice nisu sporne, te kako stranke u tužbi, a isto tako niti u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

Prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15.) propisano je kako je „informacija“ svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis).

Odredbom članka 18. stavka 5. navedenog Zakona propisano je da se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrade analize ili tumačenja nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije.

Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj podnio B.-p. županiji, Uredu župana, S. B., dana 6. lipnja 2016. zahtjev za pristup informacijama kojim je zatražio od Županijskog upravnog odjela za graditeljstvo i prostorno uređenje informaciju o tome da li je postavljanje kamp-kućice zahvat u prostoru za koji se izdaje lokacijska dozvola odnosno da li mora prije postavljanja kamp-kućice na parceli u njegovom vlasništvu ishoditi lokacijsku dozvolu, pa ukoliko je odgovor potvrđan moli da mu se navede naziv propisa i odredbu koja ga na to obvezuje ili mu navedeno zabranjuje. Upravni odjel za graditeljstvo i prostorno uređenje B.-p. županije je tužitelju dostavio očitovanje dana 8. lipnja 2016. povodom navedenog zahtjeva. Protiv navedenog očitovanja tužitelj je podnio žalbu jer smatra da nije dobio odgovor na traženu informaciju te je zatražio da se odluči o njegovom zahtjevu za pristup informacijama.

Tuženo tijelo je prema ocjeni Suda pravilno postupilo kada je odbacilo žalbu tužitelja podnesenu 10. lipnja 2016. godine kao nedopuštenu, pravilno navodeći da ostvarivanje prava na pristup informacijama u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. i članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama predstavlja pristup već gotovoj, postojećoj informaciji i ne predstavlja obvezu tijela javne vlasti da daje odgovore na pitanja, već pravo na pristup informaciji znači dobivanje preslike određenog dokumenta, snimke ili nekog drugog zapisa podataka i ne predstavlja obvezu tijela javne vlasti da obavlja određene radnje, odnosno izrađuje novu informaciju ili mišljenje, vrši analize, daje tumačenja i sl.

Treba istaknuti da je člankom 1. stavkom 3. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano da se odredbe ovog Zakona ne primjenjuju na stranke u sudskim, upravnim i drugim na zakonu utemeljenim postupcima, kojima je dostupnost informacija iz tih postupaka utvrđena propisom.

Slijedom utvrđenog činjeničnog stanja i sadržaja zahtjeva tužitelja iz obrasca za podnošenje zahtjeva za pristup informacijama ovaj Sud prihvaća stajalište tuženika da tijelo javne vlasti u konkretnom slučaju nije bilo u obvezi primjenjivati odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, a s obzirom da je tužitelj zahtjevom zatražio očitovanje odnosno izradu nove

informacije, u svojoj biti nije zahtjev za pristup informacijama u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama, već se radi o traženju očitovanja vezano za obvezu ishođenja lokacijske dozvole za postavljanje kamp-kućice na njegovom privatnom vlasništvu, povodom kojega je tužitelj dobio odgovor.

Dakle, u konkretnom slučaju se ne radi o zahtjevu za pristup informacijama niti su informacije koje su zatražene, informacije u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama, pa je pravilno postupio tuženik kada je žalbu tužitelja odbacio kao nedopuštenu, pri čemu je tuženik prema ocjeni ovoga suda dao valjano obrazloženje za svoju odluku.

S obzirom da prigovori tužitelja u tužbi nisu odlučni niti su od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja, te da ovaj Sud nije našao osnove za poništenje osporenog rješenja kako je to zatražio tužitelj, trebalo je odlučiti kao u dispozitivu presude pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 11. siječnja 2017.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.